ఆంధ్ర విలేఖరులూ - అమెరికా ఎన్నారైలూ

అమెరికామెడీ కబుర్లు -7

మన జీవితంలో మర్చిపోలేని సంఘటనలు అప్పుడప్పుడు జరుగుతూ ఉంటాయి. అలాటి అపురూపమైన, అద్వితీయమైన సంఘటన నా మొట్టమొదటి పత్రికా విలేఖరుల సమావేశం. అసలు సంగతేమిటంటే, మా అమ్మాయిలకి జ్ఞానం వచ్చాక (అనగా అంత వరకూ దద్దమ్మలు అని కాదు నా తాత్పర్యం... సుప్రసిద్ధ నర్తకి రత్న పాప ధర్మమా అని కూచిపూడి నృత్యం చేయడం బాగా వచ్చిన వయసులో అని మీకు చెప్పడం నా ఉద్దేశ్యం) మేము సకుటుంబ సమేతంగా, క్రెడిట్ కార్డుల సహాయంతో ఇండియా వెళ్ళాం. తమ సంతానం కూచిపూడి నృత్యాన్ని చూసి, అందరికీ చూపిస్తూ కాలరు ఎగరేసుకునే ఛాన్సు మరొక సారి వచ్చింది కదా అనుకునే అందరి ఎన్నారై తల్లిదండ్రుల తరహాలోనే, "భాష రాకపోయినా ఎంత బాగా డాన్సు చేశారో ఈ అమెరికా అమ్మాయిలు" అనిపించుకోవాలనే తపనతో హైదరాబాదు, కాకినాడ మరియు ఇతర నగరాలలోనూ వాళ్ళ నృత్య ప్రదర్శన పెడితే బావుంటుంది అని ఐడియా వచ్చింది మన దేశం గాలి పీల్చగానే.

ఆ ఆలోచన మా గురూజీ కి చెప్పగానే "హాలుకీ, మ్యూజిక్ వాళ్ళకీ, బేనర్లకీ, చిల్లర ఖర్చులకీ మహా అయితే పాతిక వేలు అవుతుంది.. నీ లాటి అమెరికా ఎన్నారైలకి నో ప్రోబ్లెం, మీ బంధువులూ, స్నేహితులూ కలిసి ఎంత మంది ఉన్నారూ, అందులో ఎంత మంది నువ్వు పిలిస్తే ఈ ప్రోగ్రాముకి వస్తారూ?" అని అడిగాడు గురూజీ. నా మొహం చూసి కూడా పాతిక వేలు "నో ప్రోబ్లెం" అని ఎలా అనగలిగాడో తెలియదు కానీ "మహా అయితే వంద మంది ఉంటారేమో" అని గురూజీ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పాను.

"అబ్బే, చాలదు, హాలు ఖాళీగా ఉంటే మీ అమ్మాయిలు నిరుత్సాహ పడి, "ఆకలేస్తే అన్నం పెడతా, మూడొస్తే మొహం తగలేస్తా" లాంటి డాన్సు చేసే అవకాశం ఉంది. లాభం లేదు" అన్నాడు గురూజీ, సాలోచనగా.

"అవును సార్, ఇలాంటి ఎన్నారై పిల్లల గెంతులు ఇక్కడ రోజూ జరుగుతూనే ఉన్నాయి. మీ బంధు వర్గం అందరూ వచ్చినా హాలు ఖాళీగా ఉంటుంది. అది చాలా ఇన్సల్టింగ్ కాబట్టి ఒక విలేఖరుల సమావేశం పెడదాం. వాళ్ళు అన్ని పేపర్లలోనూ మీ గొప్పతనం గురించి, మీ పిల్లలు చేసే మహత్తరమైన నృత్యం గురించి పొగిడి అవతల పారేస్తారు కాబట్టి ఈ తమాషా చూద్దామని కొంత మంది అమాయకులు, ఆ సాయంత్రం ఇంకేమీ పని లేని వాళ్ళూ వస్తారు. అది హైదరాబాదు ఆనవాయితీ లెండి" అని సలహా ఇచ్చారు మా గురూజీ గారి శిష్యాజీ.

"కరెక్ట్, ప్రెస్ మీట్ కి ఎంతో అవదు, ఏదీ పది వేలు తియ్యి, చాలు" అని తొందర పెట్టాడు గురూజీ, కళ్ళు మిల మిల లాడిస్తూ.

"ప్రెస్ మీట్ కి డబ్బెందుకూ?" అన్నాను అమాయకత్వం నటిస్తూ, ఎందుకైనా మంచిదని కళ్ళు మిల మిల లాడించకుండా.

"తెలుగు రిపోర్టర్లకి పకోడీలు, ఇంగ్లీషు పేపరు రిపోర్టర్లు అలాటి దేశవాళీ సరుకు పబ్లిగ్గా తినరు కాబట్టి వాళ్ళకి కుకుంబర్ సాండ్‌విచ్‌లూ, అనగా దోసకాయ ముక్కలు మధ్యలో పెట్టి సింగారించిన దేశవాళీ బ్రెడ్డూ, అందరికీ చికెన్ టిక్కా, నాలుగైదు రంగు రంగుల డ్రింకులూ, పెన్నులూ, కాగితాలూ ఇవన్నీ కావాలిగా" అని విశదీకరించాడు శిష్య పరమాణువు.

సడెన్‌గా తలజుట్టు మీద వెనకాల భాగంలో ఎవరో టెంకి జల్ల కొట్టిన ఫీలింగు రాగానే, తడుముకుంటూ వెనక్కి తిరిగి చూశాను. అప్పుడే తెలిసింది కొంప మునిగిపోయింది సుమా అని. మా క్వీన్ విక్టోరియా నా పక్కనే ఉన్న మాట మర్చిపోయి పై ఢబ్బు డైలాగులు - ఆవిడకి వినపడేలాగా మాట్లాడుకున్నాం నేనూ, గురూజీ మరియు శిష్యాజీలు.

"వెధవ పేపర్లో వార్త వెయ్యడానికి ఇంకో పది వేలా, చాల్లే, ఇప్పటికే హాలూ, మ్యూజిక్ గాళ్ళూ, మైకు గాళ్ళూ అందరూ కలిసి పాతిక వేలకి బిల్లు ఇచ్చేలా ఉన్నారు. మొత్తం అంతా కేన్సిల్ చేసి పారెయ్. ఇంతోటి హైదరాబాదులో వాళ్ళు డాన్సు చెయ్యకపోతే మన్మోహన్ సింగూ, వైయెస్సారూ ఏమీ అనుకోరు, దేశానికి ఏ మాత్రం నష్టం లేదు" వగైరా డైలాగులు ధారావాహికంగా వస్తుండగా, నేను చేసిన పొరపాటు తెలిసిపోయింది.

మీకు కూడా నా ఉచిత సలహా ఏమిటంటే, పై వాళ్ళతో, ముఖ్యంగా పవిత్ర భారత దేశంలో ఎవరితోనైనా అత్యవసర ఆర్థిక సమాలోచనలు జరుపుతున్నప్పుడు మీ భార్యలకి... అంటే మీకు ఒక్కకరికీ పదేసి భార్యలు ఉన్నారని అని కాదు నా తాత్పర్యం.... అఫీషియల్‌గా నమోదు అయిన ఒకే ఒక్క అర్ధాంగి మాత్రమే అని నా ఉద్దేశం... ఆ అర్ధాంగికి చేతి వాటు దూరంలో, అంటే సునాయాసంగా అందుకోగల అందుబాటులో ఉన్నయడల మీ బాడీ లో కొన్ని భాగములు కించిత్తు డేమేజీ అయే అవకాశం చాలా ఉంటుంది, మరియు ఎన్నారై భర్తగా మీ బండారం బయట పడి పోవును. ఎందుకంటే నేను ఎంత సహజంగా, ఏదో బుర్ర గోక్కుంటునట్టు నటించినా సదరు గురూజీ గారు చాలా సూక్ష్మగ్రాహి కావున మా దాంపత్య రహస్యం కనిపెట్టేసి, మా కుటుంబంలో డబ్బు స్విచ్చి ఎక్కడ ఉన్నదో కనిపెట్టేసి, నన్ను వదిలేసి, మా క్వీన్ దగ్గరకిపోయి మంతనాలు..అనగా నెగోషియేషన్స్ మొదలుపెట్టాడు. మొత్తానికి ప్రెస్ మీట్ రేటు నాలుగు వేల తొమ్మిది వందల ఇరవై రెండు రూపాయలు ప్లస్ రిక్షా ఖర్చులకీ ఒప్పుకుని అంతకు మించి నయాపైసా కూడా ఇవ్వను అని కూడా హెచ్చరించింది, ఎందుకో తెలియదు కానీ నా వేపు తన అందమైన చూపుడు వేలు ఆడిస్తూ.

ఆ రాత్రంతా కూచుని నేను మా కుటుంబమూ, మాకు లేని కుక్క పిల్లా, లెక్సస్ కార్లూ మొదలైన అమెరికా స్టేటస్ సింబల్సూ ఉన్నట్టుగానూ, నిజంగానే ఉన్న పిల్లల చదువులూ, వాళ్ళ డాన్సు కార్యక్రమం వివరాలూ అన్నీ రంగరించి మా లెవెల్ చూపించుకోడం కోసం ఒక నాలుగు పేజీల "పత్రికా ప్రకటన" తయారు చేశాను.

"అదేమిటీ, విలేఖరులు వచ్చి, ప్రశ్నలు అడిగి, సమాధానాలు రాసుకుని, తర్వాత మాంఛి భాషతో, ఫొటోల తోటీ పేపర్లో ఆర్టికిల్ వెయ్యరా" అడిగింది మా ఆర్థిక మంత్రి. ఎప్పుడైతే డబ్బు వ్యవహారానికి ఆవిడతో సమాలోచనలు జరిపాడో, అప్పటినుంచి గురూజీ నన్ను కేవలం పనులు చేసిపెట్టే గుమాస్తాలాగ చూడడం మొదలుపెట్టాడని మీరు ఊహించే ఉంటారు.

"అవుననుకోండి, కానీ వాళ్ళకి అంత టైము ఉండదు. పైగా మనకేం కావాలో మనం విలేఖరులకి రాసి ఇవ్వకపోతే వాళ్ళకి తోచినది వాళ్ళే రాసేసి కొంపముంచేస్తారు. మన ప్రధాన మంత్రి, ముఖ్యమంత్రులే కాకుండా, ఐక్యరాజ్య సమితి సెక్రటరీ, మొదలైన వారంతా ఈ రకంగానే వాళ్ళకి కావలిసిన విషయాలు ముందే ఫొటోలతో సహా పంచి పెట్టేసి జాగ్రత్త పడతారు. అన్నట్టు, సార్, ఫొటోలంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. అర్జంటుగా మేడం గారిదీ మీ అమ్మాయిలవీ, పాతిక ఫొటోలు కావాలి, ఈ సందులోనే మంచి స్టూడియో ఉంది. పదండి వెడదాం" అన్నాడు గురూజీ.

"ఏమిటి, నా ఫొటో కూడా పేపర్లో వేస్తారా? అంటూ లేచింది మా ఆవిడ స్టూడియోకి వెళ్ళడానికి. నేను చీర మార్చుకొస్తాను. వన్ మినిట్" అంటూ లోపలికి పరిగెత్తింది మా అర్ధాంగి. మహిళలపై పత్రికల మహిమ చెప్ప తరమా!

మర్నాడు ఈ ఫొటోలూ, పత్రికా ప్రకటన కాపీలూ, క్వీన్ విక్టోరియా, మా తాలూకు పిల్లలూ అందరం కలిసి ఈ విలేఖరుల సమావేశం జరిగే చోటుకు వెళ్ళాం. అంత వరకూ పత్రికా విలేఖరుల సమావేశం అంటే నేను టీవీలో రాజీవ్ గాంధీ, లేదా క్లింటన్ గారి అంతర్జాతీయ లెవెల్లో ఉంటుంది అనుకుని తదణుగుణంగా సెంటు కొట్టుకుని బట్టలు వేసుకున్న నా ఊహా శక్తి చాల దెబ్బ తినేసింది.

అక్కడ వెలిసిపోయిన రంగూ, మచ్చలతో డైనింగ్ టేబుల్ లాంటి ఒక పెద్ద పొడుగాటి బల్లా, పగలు కూడా నల్లులు యధేచ్ఛగా విహరించే పాతిక పేము కుర్చీలూ, ఒక వేపు మటుకు పరవాలేదు సుమా అనిపించే నాలుగు కుర్చీలు, ఒక మైకు ఎరేంజ్ చేసి ఉన్నాయి. ఆ పరవాలేని కుర్చీలలో మా కుటుంబాన్ని కూచోబెట్టారు. వరసగా విలేఖరులు రావడం, వాళ్ళకి గుమ్మంలోనే మా శిష్యాజీ కాగితాలూ, బహుశా కాగితాల మధ్య కరెన్సీ నోటులూ , ఫొటోలూ పంచిపెట్టడం, విలేఖరులు నోట్లు జాగ్రత్తగా లెఖ్ఖ పెట్టుకుని, మిగిలినవి నిర్లక్ష్యంగా జేబులో కుక్కేసుకుని, డ్రింకులూ, పకోడీలూ వేపు వెళ్ళి పోయి వాళ్ళలో వాళ్ళు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ జోకులేసుకుంటూ కుర్చీలలో చతికిల పడడం మొదలైన కార్యక్రమం అరగంట సేపు జరిగింది.

ఎలా గమనించిందో తెలియదు కానీ మా క్వీన్ విక్టోరియా అర్జంటుగా శిష్యాజీని పిలిచి "అదేమిటీ, ఫొటోలూ, కాగితాలతో బాటు, కరెన్సీ నోటులు అందరికీ ఏల ఇచ్చుచుంటివి?, ఎంత ఇచ్చుచుంటివి? మా బిల్లు పెంచుచుంటివా?" అని అడిగింది.

"ఓ అదా, వాళ్ళ ఖర్చుల కోసం తల్లీ, అటువంటి చిన్న ఏర్పాటు లేనియడల ఇలాటి విలేఖరుల సమావేశానికి ఏ పాత్రికేయులు వచ్చుదురూ? కేవలం చికెన్ టిక్కా కోసం వచ్చిననూ, మన మీద చెత్త రాయుదురు కదా వారి పత్రికలలో. అది మీకు ఇష్టమా?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు శిష్యాజీ.

అప్పుడు నాకు స్పష్టంగా అర్ధమయింది మా జార్జి బుష్ గారిని అమెరికాలో అందరు విలేఖరులూ ఎందుకు తిడతారో. అమెరికా తిరిగి వెళ్ళగానే ఆయనకి ఇలాగ ఖర్చుల నిమిత్తం ఏబీసీ, సీబీయస్ టీవీలూ, న్యూయ్యార్క్ టైమ్సు, వాల్ స్ట్రీట్ జర్నల్ మొదలైన వారి విలేఖరులందరికీ ధన సహాయం చేస్తే మీ జాతకం మారుతుంది, ఇరాక్ యుద్ధంలో జయం పొందుతారు అని సలహా చెప్తాను. ఎంతయినా బ్రిలియంట్ ఫెలో ని కదా. ఇంత సింపుల్ విషయాన్ని ఎంత బాగా కనిపెట్టానో! బుష్ గారు మాత్రం ఎందుకు కనిపెట్టలేదో?

అసలు సంగతేమిటంటే అంత సేపూ, ఆ స్పెషల్ కుర్చీలలో అరగంటకి పైగా కూర్చుని ఉన్నా, ఫొటోలకీ ఇతర ఖర్చులకీ కలిపి తడిపి మోపెడు తగలేసిన మా ఎన్నారై కుటుంబాల మొహాల కేసి ఎవరూ చూడే లేదు. అంతకీ వాళ్ళలో ఎవడో ఒకడైనా నా కేసో, అందమైన మా ఆడంగులకేసో చూస్తారేమో అనే ఆశతో నేను తీవ్రంగా, దగ్గడం, నాలుగు సార్లు హడావుడిగా లేచి, కూచోవడం లాంటి ఎంత ఓవర్ ఏక్షన్ చేసినా లాభం లేక పోయింది. ఎటొచ్చీ మా క్వీన్ మరియు అమ్మాయిల కేసి దొంగ చూపులు చూసే విలేఖరులని నేను వీక్షిస్తూనే ఉన్నానని వాళ్ళకి తెలియదని నా అనుమానం. పర పురుషులు స్వీయ భార్యా వీక్షణ విషయాలలో ప్రతీ ఎన్నారై మొగుడూ ఆరితేరిన వాడే ప్రతీ ఇండియా మొగుడూ అరివీర భయంకరుడే. అందరి కళ్ళూ డేగ కళ్ళే. అనగా తన భార్యని ఎవడైనా అదోలా చూస్తుంటే గమనించని మగాడు అమెరికాలో కానీ, ఆంధ్రాలో కానీ ఉండడూ అని నా నమ్మకం. ఎందు వలన అనగా, సదరు భర్తలకు కూడా ఆ విద్య బాగా వచ్చును కాబట్టి, నాకు తప్పు...నిజమేనండి బాబోయ్ !

ఈ లోపుగా మా అమ్మాయి నా వీపూ, ఎందుకైనా మంచిదని వాళ్ళ అమ్మ, మరియు చెల్లెలు వీపూ సున్నితంగా గోకడం మొదలుపెట్టింది. అసలే నెర్వస్‌గా ఉన్న నేను అనుకోకుండా "ఏమిటే" అని అరిచాను. "లుక్ ఎట్ దట్ గై" అంది మా అమ్మాయి బ్రహ్మానందం బఫూన్ పాత్రధారణ టైపులో రంగులూ, పువ్వులూ ఉన్న చొక్కా, మరియు కేవలం అండర్ వేర్ లాంటి పొట్టి లాగూ వేసుకున్న నాలుగున్నర అడుగుల రిపోర్టర్‌ని చూపిస్తూ. "హూ ఈజ్ దిస్ బఫూన్?" అని అడగబోతుండగా, గురూజీ నన్ను వారించి, రహస్యంగా, "ఆయన ఎన్నారై దుర్భిణీ అనే పేపర్‌కి ఇన్‌వెస్టిగేటివ్ రిపోర్టర్..అనగా గూఢచారి విలేఖరి. ఎందుకైనా మంచిది, జాగ్రత్తగా

ఉండండి" అని హెచ్చరించాడు. నేను కూడా నా బేంకు బేలన్సు కేవలం పదహారు డాలర్లే అని ఆ మానవుడికి తెలియడం బొత్తిగా ఇష్టం లేక ఆ తరవాతి రెండు గంటలూ ఆ మానవుడి కేసి చూడ లేదు.

ఈ తతంగం జరుగుతూండగా శిష్యపరమాణువు గురూజీ దగ్గరకి వెళ్ళి తన ఇంపోర్టెడ్ వాచీ చూపించాడు. అంటే, మనం ఈ హాలు కేవలం గంటకి మాత్రమే బుక్ చేసుకున్నాం సార్, మనం కార్యక్రమం అర్జంటుగా మొదలుపెట్టి పూర్తిచెయ్యకపోతే అమెరికాలో లాయరు ఫీజులాగా క్షణ క్షణానికీ రేటు పెరుగును. ఈ ఎన్నారై కుటుంబం పైకి డాబులు, జేబులు నిల్లూ అని చెప్పినట్టూ నాకు తరవాత తెలిసింది.

వెను వెంటనె గురూజీ గారు గంట కొట్టి, అందరినీ సాదరంగా ఆహ్వానించి నన్ను, మరియు మా అర్ధాంగినీ జాతక చక్రాలు మినహా మిగిలిన వివరాలు ఉటంకిస్తూ ఘనంగా పరిచయం చేశారు. అది విని, ఒక విలేఖరి వర్యులు డ్రింకూ, సమోసాలూ పట్టుకుని, ఇంచుమించు లేచి నుంచుని "ఇంతకీ రేపు డాన్సు ఈయన చేస్తున్నాడా?" అని అనుమానంగా అడిగాడు.

"అబ్బే, ఈయన కేవలం రియల్ ఫాదర్, అనగా కన్న తండ్రి మాత్రమే, డాన్సు చేసేది ఈ అమ్మాయిలిద్దరూనూ" అని విశదీకరించాడు గురూజీ.

"ఓహో, మరి మేడం కూడా ఏమన్నా స్టెప్పులు వేస్తారా?" అని అదో రకంగా ఆ విలేఖరి అనగానే అనగానే మేడం గారు లేచినుంచుని ఈ ప్రత్యేక విలేఖరి గారు ఆశిస్తున్న స్టెప్పులు వేసి శాంపుల్‌గా చూపించవలెనో, కేవలం కుర్చీలోనే కూచుని కాళ్ళూ, చేతులూ మరియు మెడా ఆడించిన చాలునో తెలియక, గింజుకుంటూ నా కేసి, గురూజీ కేసి చూడ్డం మొదలుపెట్టారు.

ఘనత వహించిన ఆ విలేఖరి గారు మళ్ళీ కూచుకుని " అది కాదు గురూజీ, ఆ డాన్సు చేసే అమ్మాయిల గురించి చెప్పకుండా, ఏమీ చేతకాని ఈళ్ళ గురించి ఏటీ నీ గోల. ఎవరు స్టెప్పులేస్తే ఆళ్ళ గురించి చెప్పాల, నీకు తెలవకపోతే, ఆ అమ్మాయిల్నే రేపు ఏం చేస్తారో సెప్పమనాల" అని మిగిలిన రిపోర్టర్ల కేసి సగర్వంగా చూశాడు. అవును సుమా అన్నట్టు అందరూ తలలు ఊపారు. ఎన్నారైలని అవమానించే అవకాశం వచ్చినందుకు కొంతమంది తప్పట్లు కూడా కొట్టారు.

అప్పుడే పప్పులో కాలేశాడు శిష్యాజీ. "మన ఎన్నారై కాగడా" లాటి సుప్రసిద్ధమైన పత్రిక స్పెషల్ కరెస్పాండెంట్ గారు చెప్పింది కరెక్టే. అందుచేత ఇప్పుడు అమెరికా పెద్దమ్మాయి రేపటి కార్యక్రమం వివరాలు చెప్తారు." అని, "ఏమ్మా, పాపా, రేపు ప్రోగ్రాం గురించి చెప్పమ్మా" అని మైకు ఏదో చెప్పబోతున్న నా దగ్గర నుంచి లాగేసుకుని మా పెద్దమ్మాయి మొహం ముందు పెట్టాడు.

ఈ భాషా, జరుగుతున్న వివాదమూ తెలియని కారణం చేత నిస్సహాయంగా మా పెద్దమ్మాయి నా కేసి చూడగానే, నేను తనకి అర్ధం అయే టెక్సస్ భాషలో వాళ్ళిద్దరూ మర్నాడు ఏమేం డాన్సులు చేస్తారో చెప్పమని నేను వివరించాను. తనకి ధారాళంగా వచ్చిన టెక్సస్ భాషలో మా పెద్దమ్మాయి ఆ మర్నాడు చేయబోయే కూచిపూడి నృత్యాల గురించి వివరించడం మొదలుపెట్టింది. సరిగ్గా మూడే మూడు (మూడొస్తే ముద్దులు పెడతా టైపు మూడు ఏ మాత్రం కాదని నా విన్నపం) నిముషాలలో విచ్చేసిన పదహారు విలేఖరులూ ...మన బఫూన్ గారితో సహా.... మా అమ్మాయి చెప్పిన విషయాలు ఒక్క అక్షరం ముక్క కూడా అర్ధం అవక, అర్జంటుగా నోట్స్ రాసుకుందామని నా స్వంత ఖర్చుతో బల్ల మీద పెట్టిన పెన్నులు, వాటి మూతలు మూసేసి జేబులో పెట్టేసుకుని, "ప్రాణంబుల్ ఠావుల్ తప్పె" అని నా కేసీ "కరుణించు మేరి మాతా" అనే ఫీలింగుతో క్వీన్ విక్టోరియా కేసి, "ఏమిటి సార్, మాకేమీ సమఘాతలే" అని గురూజీ, మరియు శిష్యాజీ కేసి చూడ్డం మొదలు పెట్టారు.

ఆంధ్రప్రభ, ఆంధ్రభూమి, ఆంధ్రజ్యోతి టైపులో ఎన్నారైల మీద కూడా ఇన్ని పత్రికలు ఆంధ్రాలో ఉన్నట్టు నాకు అంతవరకూ తెలియదు. హాలు మొత్తం ఆంధ్రా అంతా ఎన్నారైల సుఖ సంతోషాల మీదే నడుస్తోందేమోననే అనుమానం వచ్చేస్తోంది ఇవన్నీ చూస్తుంటే.

ఆ మర్నాడు మేము ఎందుకైనా మంచిదని మూడు గంటలు ముందుగానే ఆడిటోరియంకి వెళ్ళగానే, కళ్ళు చెదిరాయి. అప్పటికే హాలు చాలా మటుకు నిండిపోయింది. మేము కష్టపడి తోలుకొచ్చిన మా వంద మంది బంధువులూ కూచోడానికి చోటు లేదు. మేం అందరం హాచ్చెర్యంగా వెర్రి మొహాలు పెడుతూండగా జమాలుద్దీన్ నా చొక్కా పట్టుకు లాగుతూ "ఇదిగో సార్, మా పేపర్లో మీ ప్రోగ్రాం గురించి ఎంత బాగా వేశామో. చూశారా, అప్పుడే ఎంత మంది వచ్చారో " అని పేపరు చూపించాడు. ఉర్దూ చదువుట మనకి తెలియదే, ఈ జమాలుద్దీన్ గారు ఏమి వ్రాసి ఉంటిరి అను నేను కేవలం ఫొటో చూచుచుండగా, నిన్న నన్ను తిట్టి పోసిన ఎన్నారై కాగడా విలేఖరి గారు, ఇవాళ నా భుజం తట్టి పేపరు కాపీ నా చేతిలో పెట్టారు.. అందులో కూడా అదే ఫొటో.

ఈ లోపుగా అంతటా కల కలం..... ఇంకెవరూ? మన బఫూన్ గారు చిద్విలాసంగా "రంగ ప్రవేశం" చెయ్యడం, నా చేతిలో "ఎన్నారై కాగడా" పెట్టడం క్షణంలో జరిగిపోయాయి. తీరా చూద్దును కదా, పెద్ద సైజులో ఫోర్ కాలం వెడల్పూ మరియు ఎనిమిదంగుళాల పొడుగూ ఉన్న విశేషాలతో "క్వీన్ విక్టోరియా ఆఫ్ అమెరికా అండ్ అమ్మాయిలూ " అనే మకుటంతో పేద్ధ సైజు ఫొటో, "క్వీన్ విక్టోరియా పదన్యాసం, అపూర్వ నృత్యవికాసం, అమూల్యమైన అవకాశం, అనుజుడి ఆనందాతిశయం, ప్రవాసం రాజా వారి నీరస నిర్వహణం, రేపే ఈ హైదరాబాదు నగర విశేష కార్యక్రమం" అనే కవితా అని నాకు కొట్టొచ్చినట్టు కనపడ్డాయి.. ఈ ఫొటోలు ఏవీ నేను ఇచ్చినవి కాదు. మేటరు మరీ బొత్తిగా కాదు.
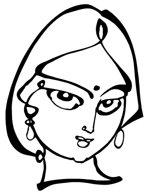
అది చూడగానే "ఓయ్, వికట కవీ, మా శ్రీమతి ముద్దు పేరు నీకెలా తెలుసూ, ఈ ఫొటో ఎక్కడిదీ? అన్నా, హాయ్" అని గింజుకుంటున్న నాతో "నిన్న చెప్పాను కదా సార్, ఎన్నారైల గురించి ఆయనకి తెలియని విషయాలు లేవు. పైగా కవిత్వం కూడా రాస్తాడు. ఎన్నారైల సభలకి జనాల్ని పోగెయ్యడం ఆయన స్పెషాల్టీ, ఆంధ్రాలో పత్రికల వారందరికీ ఆయనే ఆరాధ్య దైవం. మీ అదృష్టం బావుండి నిన్న విలేఖరుల సమావేశానికి వచ్చారు. యూ ర్ వెరీ లక్కీ, ఆ మహానుభావుడు మీ మీద దయతలిచాడని ముందు తెలిస్తే రవీంద్ర భారతి బుక్ చేద్దును" అని గురూజీ అంటూండగా జేమ్సు బాండ్ సినిమాలలో ఆఖరి సీన్లో లాగా అందరి దగ్గరా షేక్ హేండ్స్ అందుకుంటూ ఈ సువిశాల ప్రపంచంలోకి విరమించాడు బఫూన్ బ్రహ్మానందం.